

Sygn. akt IV CSK 601/19

POSTANOWIENIE

Dnia 28 lutego 2020 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Monika Koba

w sprawie z powództwa F. D. W.

przeciwko Niepublicznemu Zakładowi Opieki Zdrowotnej "M." Spółce Jawnej w O.

z udziałem interwenienta ubocznego po stronie pozwanej

- Z. Ł.

o zadośćuczynienie, odszkodowanie, rentę i ustalenie,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej

w dniu 28 lutego 2020 r.,

na skutek skargi kasacyjnej strony pozwanej

od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)

z dnia 25 lutego 2019 r., sygn. akt I ACa (...),

1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,

2) zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 5.400 (pięć tysięcy czterysta) złotych tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 25 lutego 2019 r. Sąd Apelacyjny w (...) oddalił apelację pozwanego Niepublicznego Zakładu Opieki Zdrowotnej „M”. spółki jawnej w O. od wyroku Sądu Okręgowego w O. z dnia 15 listopada 2017 r. zasądzającego na rzecz powoda F. W. zadośćuczynienie w kwocie 400.000 zł, rentę w kwocie po

4.000 zł miesięcznie oraz sumę potrzebną na koszty leczenia w kwocie 43.000 zł, w związku z nieprawidłowościami podczas porodu powoda skutkującymi powstaniem ciężkiej encefalopatii niedotleniowo - niedokrwiennej.

Orzeczenie to zostało zaskarżone skargą kasacyjną przez pozwaną. Wnosząc o przyjęcie skargi do rozpoznania wskazała, że jest ona oczywiście uzasadniona z uwagi na naruszenie przez Sąd Apelacyjny przepisów wskazanych w podstawach kasacyjnych. W przekonaniu skarżącej doprowadziło to do wydania orzeczenia bez uprzedniego, kompleksowego zbadania sprawy pod kątem ewentualnych wad wrodzonych powoda.

W odpowiedzi na skargę kasacyjną powód wniósł o odmowę przyjęcia jej do rozpoznania oraz zasądzenie kosztów postępowania kasacyjnego.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna jest nadzwyczajnym środkiem zaskarżenia, którego rozpoznanie przez Sąd Najwyższy musi być uzasadnione względami o szczególnej doniosłości, wykraczającymi poza indywidualny interes skarżącego, a mającymi swoje źródło w interesie publicznym. Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Sąd Najwyższy w ramach przedsądu bada tylko wskazane w skardze kasacyjnej okoliczności uzasadniające jej przyjęcie do rozpoznania, a nie podstawy kasacyjne i ich uzasadnienie. Cel wymagania określonego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. może być osiągnięty tylko przez powołanie i uzasadnienie istnienia przesłanek o charakterze publicznoprawnym, które będą mogły stanowić podstawę oceny skargi kasacyjnej pod kątem przyjęcia jej do rozpoznania.

Zgodnie z utrwalonym stanowiskiem Sądu Najwyższego przez oczywistą zasadność skargi kasacyjnej (art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.) należy rozumieć sytuację, w której skarga jest uzasadniona w sposób ewidentny, wskazując na rażące i poważne uchybienia zaskarżonego orzeczenia, które są możliwe do stwierdzenia bez konieczności prowadzenia bardziej złożonych rozumowań. Jedynie w takim

wypadku możliwa jest kontrola prawomocnego orzeczenia sądu drugiej instancji w postępowaniu kasacyjnym. Obciążenie go oczywistą i istotną wadą wskazuje, że usunięcie tego orzeczenia z obrotu leży w interesie publicznym - a tym samym, że może dojść do realizacji celu skargi kasacyjnej, jako nadzwyczajnego środka zaskarżenia (tak np. Sąd Najwyższy w postanowieniach z dnia 10 kwietnia 2013 r., III CSK 67/13, niepubl. i z dnia 29 września 2017 r., V CSK 162/17, niepubl.).

Skarżąca odniosła tę przyczynę kasacyjną do zarzutów naruszenia prawa procesowego ujętych w ramach podstaw skargi kasacyjnej, ale w przedstawionym uzasadnieniu wniosku brak jest takich argumentów, które wskazywałyby na rażące naruszenie prawa w ustalonym przez Sąd drugiej instancji stanie faktycznym. Argumentacja zawarta w uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania koncentruje się wokół zarzutów, których zgłaszanie w postępowaniu kasacyjnym jest niedopuszczalne. Skarga kasacyjna jest bowiem instrumentem prawidłowości stosowania prawa przez sądy, a nie instrumentem kontroli ustaleń faktycznych przyjętych za podstawę zaskarżonego orzeczenia (art. 398³ § 3 i art. 398¹³ § 2 k.p.c.). Pozwana zasady tej nie respektuje, czyniąc zarzut naruszenia art. 233 § 1 k.p.c. podstawą skargi. Ponadto istota zarzutów, z którymi skarżąca wiąże oczywistą zasadność skargi polega w znacznej mierze na kwestionowaniu poczynionych w sprawie - w oparciu o opinie biegłych - ustaleń faktycznych, z których wynika, że powstanie u powoda ciężkiej encefalopatii niedotleniowo - niedokrwiennej z dużym prawdopodobieństwem pozostawało w adekwatnym związku przyczynowym z przebiegiem porodu oraz nieprawidłowymi czynnościami podjętymi w trakcie jego przeprowadzenia.

W orzecznictwie Sądu Najwyższego zostało także wyjaśnione, że okoliczność, iż zgodnie z art. 286 k.p.c. sąd może zażądać dodatkowej opinii od tych samych lub innych biegłych, wcale nie oznacza, że w każdym przypadku jest to konieczne, potrzeba taka może bowiem wynikać z okoliczności sprawy i podlega ocenie sądu orzekającego. Wskazaną możliwość należy traktować jako obowiązek podjęcia wymienionej czynności wówczas, gdy konieczne jest ustalenie okoliczności wymagających wiadomości specjalnych, a ocena wydanej opinii prowadzi do wniosku, że jest nieprzekonująca, zawiera braki, stwierdzenia budzące wątpliwości lub sprzeczności. Okoliczność, że opinia biegłych nie ma treści odpowiadających

stronie nie stanowi dostatecznego uzasadnienia dla przeprowadzenia dowodu z opinii dalszych biegłych, jeżeli w sprawie wypowiadało się już kilku kompetentnych pod względem fachowości biegłych. Potrzeba powołania innego biegłego powinna wynikać z okoliczności sprawy, a nie z faktu, że jest nieprzekonująca dla stron (por. m.in. wyroki Sądu Najwyższego z dnia 14 lipca 2017 r., II CSK 655/16, niepubl., z dnia 10 stycznia 2017 r., III UK 41/16, niepubl., z dnia 13 stycznia 2016 r., V CSK 262/15, niepubl., z dnia 14 listopada 2013 r., IV CSK 135/13, niepubl., z dnia 10 października 2012 r., I UK 210/12, niepubl., z dnia 30 maja 2007 r., IV CSK 41/07, niepubl., z dnia 4 sierpnia 1999 r., I PKN 20/99, OSNAPiUS 2000, nr 22, poz. 807, i z dnia 5 listopada 1974 r., I CR 562/74, niepubl. oraz postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 24 listopada 2016 r., III CSK 35/16, niepubl., i z dnia 7 listopada 2010 r., I CKN 1170/98, OSNC 2001 nr 4, poz. 64). Nie przeprowadzenie przez Sąd Apelacyjny dalszych dowodów z opinii biegłych nie dowodzi zatem w okolicznościach sprawy oczywistej zasadności skargi.

Zarzut naruszenia art. 328 § 2 w zw. z art. 391 § 1 k.p.c. może natomiast tylko wyjątkowo stanowić podstawę skargi kasacyjnej, gdy wady uzasadnienia uniemożliwiają dokonanie kontroli kasacyjnej z uwagi na jego sporządzenie w sposób nie pozwalający na zorientowanie się w przyczynach natury faktycznej i prawnej, które legły u podstaw rozstrzygnięcia (por. m.in. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 18 lutego 2005 r., V CK 469/04, MoP 2009, nr 9, s. 501 oraz postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 22 maja 2013 r., III CSK 293/12, OSNC 2012, nr 12, poz. 148). Konstrukcja uzasadnienia zaskarżonego orzeczenia nie wskazuje by wykazywało ono wady pozwalające zakwalifikować skargę, jako oczywiście uzasadnioną.

Również oparcie się przez Sąd na dowodach z opinii biegłych przeprowadzonych w sprawie zamiast na prywatnych ekspertyzach powstałych na zlecenie skarżącej i poglądach wyrażonych w literaturze fachowej do których się odwoływała, nie dowodzi oczywistej zasadności skargi. Opinia prywatna nie ma waloru dowodu z opinii biegłego w rozumieniu art. 278 k.p.c. (por. m.in. wyroki Sądu Najwyższego z dnia 17 listopada 2010 r., I CSK 57/10, niepubl. i z dnia 15 stycznia 2010 r., I CSK 199/19, niepubl.).

Z przytoczonych względów Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, nie znajdując też okoliczności, które w ramach przedsądu jest obowiązany brać pod uwagę z urzędu.

O kosztach postępowania kasacyjnego Sąd Najwyższy orzekł na podstawie art. 98 § 1 i 3 w zw. z art. 391 § 1 w zw. z art. 398²¹ k.p.c. i § 10 ust. 4 pkt 2 w zw. z § 2 pkt 7 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz. U. z 2015 r., poz. 1800 ze zm.).